

Arrest

**nr. 142 198 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 6 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2012, met kennisgeving op 6 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart sedert 2003 in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en op 15.12.2009. Aldus heeft verzoeker gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. De aanvraag van 15.12.2009 werd negatief beoordeeld en hem betekend op 12.04.2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Bovendien verbleef hij immers ruim 26 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder stelt betrokkene dat de aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit wordt door betrokkene verklaard maar niet gestaafd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat de procedure die lopende zou zijn bij de RW op 31.08.2011 werd verworpen door de RW.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans zou spreken, werkbereid zou zijn, behoren tot de gegrondheidsfase en worden in deze fase niet behandeld.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Een onderdeel van het middel luidt:

“Dat verzoeker zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van zijn dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van zijn dossier heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De tweede bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, motief dat overigens door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt weerlegd. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is. De formele motivering zoals vervat in vermelde bepalingen is niet geschonden.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Aldus hoeft de verwerende partij niet, wat de verzoekende partij ten onrechte suggereert verder uit te leggen wat het begrip "buitengewone omstandigheden" inhoudt. Met de zinsnede *"waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."* definieert de verwerende partij op duidelijke en correcte wijze wat buitengewone omstandigheden zijn.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

In de aanvraag wordt aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009
- uiteenzetting van het begrip buitengewone omstandigheden
- vraag de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 toe te passen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij
- lang verblijf
- ernstige humanitaire redenen zonder specificering welke deze dan wel zijn.

De overige aangehaalde elementen in de aanvraag worden opgesomd onder het titeltje "ten gronde". Uit de onder punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt dat de aangehaalde elementen in de aanvraag zijn beantwoord. Zo stelt de bestreden beslissing dat de instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partij zich beroept, werd vernietigd met melding van het arrest van de Raad van State dat deze vernietiging uitsprak zodat de redenen kunnen worden nagegaan. De eerste bestreden beslissing legt uit wat buitengewone omstandigheden zijn, met name de omstandigheden waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verder stelt de bestreden beslissing dat het illegaal verblijf van de verzoekende partij opzettelijk was nu geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing antwoordt dat de verzoekende partij ruim 26 jaar in Algerije verbleef zodat de opgebouwde banden niet kunnen vergeleken worden met de relaties in het herkomstland. Voorts stelt de bestreden beslissing dat niet kan worden ingegaan op de vraag omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur de machtiging toe te kennen. Verder geeft de bestreden beslissing een opsomming van de elementen die behoren tot de gegrondheidsfase, die maar moet worden onderzocht eenmaal is vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk is genomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat:

“Verzoeker kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is:

(...)

Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. De reden van deze beslissing:

- *De betrokkene verblijft in het rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7 alinéa 1, 1° van de vreemdelingenwet) . Niet in het bezit van een geldig visum.*

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting inhoudt.

In zijn regularisatieaanvraag d.d. 11.05.2011 vroeg verzoeker om geregulariseerd te worden op basis van:

- *Humanitaire redenen*
- *Duurzame bindingen*
- *Redenen van onverwijderbaarheid*
- *en de instructie van 19.07.2009:*

Verzoeker heeft in zijn aanvraag d.d. 11.05.2011 verwezen naar de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009 en gevraagd of deze criteria konden worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en dienst vreemdelingenzaken en omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing zonder meer dat de instructie vernietigd is en dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Dit is correct doch dit staat niet in de weg dat de minister of dienst vreemdelingenzaken in het kader van de discretionaire bevoegdheid en op basis van een individueel dossier toch bepaalde criteria kan toepassen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en zelfs kennelijk onredelijk.

Op 10.12.2009 diende mijnheer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Op 10.11.2010 werd zijn aanvraag echter onontvankelijk verklaard omdat hij geen paspoort bij zijn aanvraag voegde.

Dat verzoeker dus conform de instructie van 19.07.2009 het nodige deed tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 om zijn aanvraag tijdig in te dienen.

Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf. Dat om die reden de aanvraag van verzoeker thans onontvankelijk dient verklaard te worden. De enige reden waarom zijn vorige onontvankelijk werd verklaard is omdat hij zijn paspoort niet voegde.

Dat zelfs indien dienst vreemdelingenzaken zou menen dat verzoeker zijn aanvraag buiten de termijn van 15.09.2009 en 15.12.2009 heeft ingediend, de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat 62? in hoofde van verzoeker dan ook ernstige humanitaire redenen zijn om zijn aanvraag hier in België in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

Dat dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot het voorgaande niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat bestreden beslissingen voorts een schending vormen van het gelijkheidsbeginsel en een discriminatie zijn. Immers thans stelt dienst vreemdelingenzaken dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de raad van state en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie op basis van critérium 2.8.A doch laat na hier op in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt. Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd toegepast in de praktijk. Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf. Dat om die reden de aanvraag van

verzoeker thans ontvankelijk dient verklaard te worden De enige reden waarom zijn vorige onontvankelijk werd verklaard is omdat hij zijn paspoort niet voegde.

Dit onderscheid is niet redelijk te verantwoorden en een schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.” bekritiseert zij de bestreden beslissing omdat de verwerende partij geen toepassing maakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Deze grief is niet dienstig.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de ‘voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag’. Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze

die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Integendeel aan de verzoekende partij werd eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zodat er geen verwachtingen dienden gekoesterd te worden aangaande een verblijfsmachtiging. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat er in hare hoofde rechtmatige verwachtingen werden gewekt.

Waar de verzoekende partij meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, *Die Keure*, Brugge, 33).

Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij haar grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing voor het overige niet concretiseert.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN